

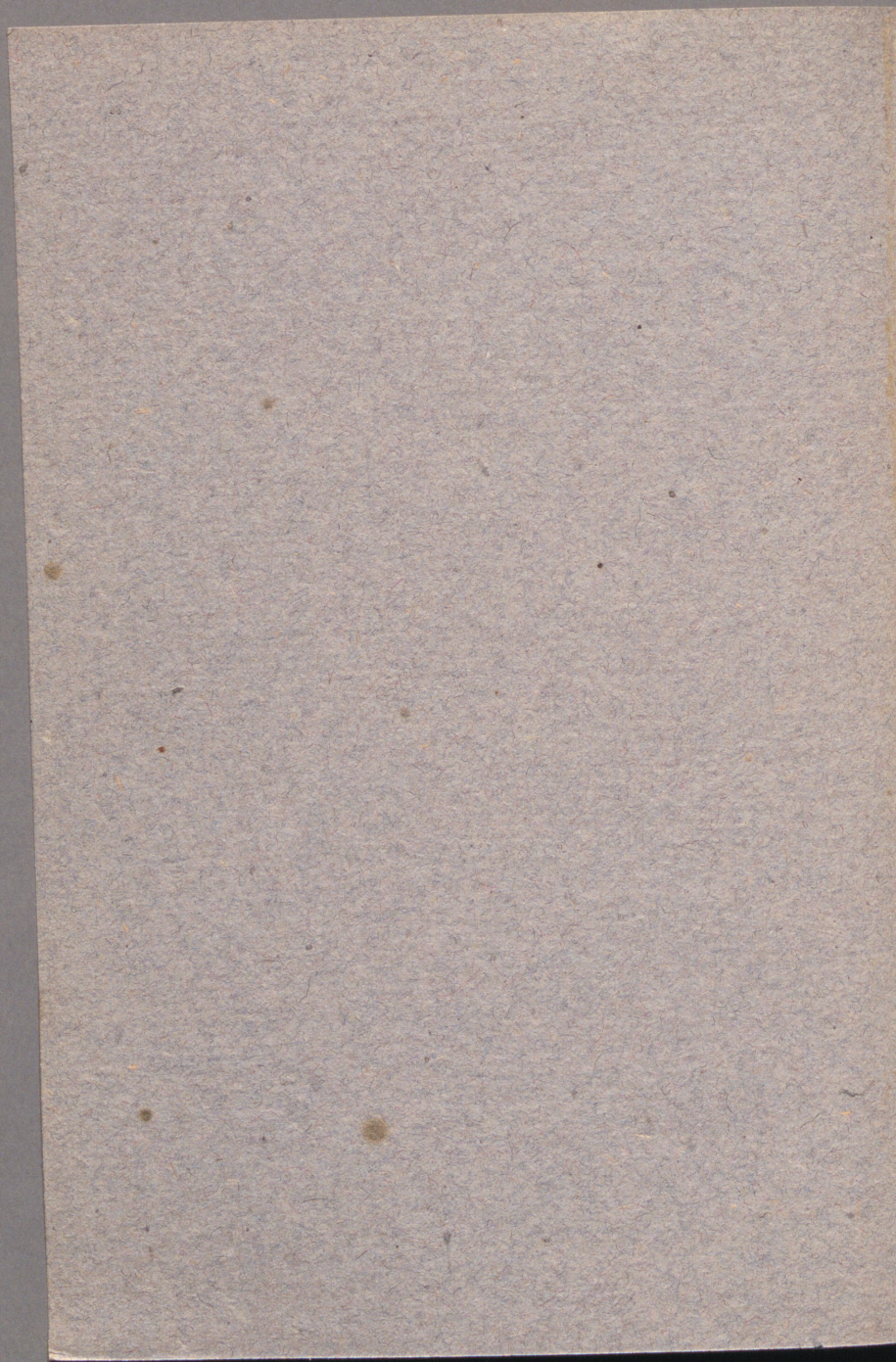
Olssons nya piga : Käringpladder och karlatal för 2 damer och 1 herre

Haglöf, Karl,

81 F a Br.

HAGUÖF
OLSSONS NYA PEGA
1966

Vitt. Sv.
Dram.
(Pr.)
0

OLSSONS NYA PIGA

KÄRINGPLADDER OCH KARLATAL

FÖR

2 DAMER OCH 1 HERRE

□

FÖRFATTAD OCH UTGIVEN AV

K. S. HAGLÖF, ALSBÄCK, BORLÄNGE

□

PRIS 20 ÖRE

□

*Rekvirenter av boken ALLVAR OCH SKÄMTBITAR erhålla
på begäran ett exemplar av OLSSONS NYA PIGA
gratis, enär vid korrekturläsningen ett om-
brytningsfel ej observerats.*

BORLÄNGE

DALARNES TIDNINGS- & BOKTRYCKERI-A.-B.

OLSSONS NYA PIGA.

Personer:

HERR OLSSON

FRU OLSSON

FRU ANDERSSON

Fruarna Olsson och Andersson äro inne.

Fru Olsson: Så roligt att fru Andersson kom hit en stund.

Fru Andersson: Ja, snälla fru Olsson, jag har haft så rysligt mycke göra ett par dagar så jag har inte fått titta ut alls. Hur mår ni nu? Bra, förstår jag.

Fru Olsson: Ja, Gud ske lov. Jag har haft lite snuva, men det gick ju över. Jag har tänkt gå över till erat i dag för se jag har fått en ordentlig jungfru, som jag kan lita på, och då så — — —

Fru Andersson (avbrytande): Hå hå, en ny piga, Det var roligt det. Ni har fått en som är bättre än Karolina nu då förstår jag.

Fru Olsson: Tror jag de, snälla fru Andersson. Tror jag de! Hon är så snäll och villig och ordentlig, så det är rent lust åt det. Ett riktigt exemplar.

Fru Andersson: Nej, men tänk! Finns det verkligen såna pigor?

Fru Olsson: Jaa då! Glasen äro nu spegelklara, och tallrikarna likna nyfallet snö i vithet. Skorna borstar hon varenda morgon och aldrig kastar hon äggskal i vattenledningen.

Fru Andersson: Nej, vad säger fru Olsson.

Fru Olsson: Å så ä hon alltid så vänlig och gladlynt. Min man sa i går att hon — — Stina heter hon — — ä en riktig solstråle.

Fru Andersson: Sa han de? Aj, aj, aj fru Olsson. Sa han de? Akta sej! Akta sej!

Fru Olsson: Va i guds namn menar frun?

Fru Andersson: Säjer inte mer ja. Kan tiga. Men de va inte bra de där. Ingen kan ju veta hur sänt kan sluta. En riktig solstråle, sa han. Aj, aj, aj, stackars fru Olsson. Se bara upp me karlen! Se bara upp, säger jag.

Fru Olsson: Fru Andersson menar väl aldrig att — — —

Fru Andersson: Jag menar aldrig nån ting. Men se, livet är fullt av exempel. Karlarna ä ett svårt släkte. Fru Olson behöver bara tänka efter, hur det var i sin ungdom. Men — kanske frun aldrig har varit utsatt för något näjs med någon karl. Beror på det, naturligtvis.

Fru Olsson: Om jag har — — —? Fattas bara att man inte har det.

Fru Andersson: Behöver jag då förklara hur det går till? Börjar dom inte med solstråle, min allra raraste älskling, sen blir det sötnos eller ock engel, sen kittlingar under hakan, sen kramning om livet, så en lång kyss och sen — — — o, herre gud! Stackars fru Olsson!

Fru Olsson: Ja, men kära — — —

Fru Andersson: Ha ögonen öppna bara! Så länge Andersson levde, tordes jag aldrig skaffa mig en vacker piga. Se alla fruntimmer va ju galna i min gubbe. Dom flaxade omkring honom som kråkor kring ett kadaver. Men jag jagade bort dem jag och behöll kada — — — Algot menar jag — helt och hållet för mig själv. Säg mej, lilla fru Olsson, mins jag rätt, har inte er man knollrigt här?

Fru Olsson: Nej, han har just inte någe hår alls.

Fru Andersson: Tänkte jag inte de. Flintskaliga kaelar äro alltid de värsta fruntimmrskarlarne. När han talar till flickan, börjar han inte vanligtvis med att säga "snälla Stina" eller "skulle hon vilja

vara vänlig“ eller dylikt? Sânt där bruka karlarna vara så befängda med.

Fru Olsson: Joo, han uttrycker sig alltid hövligt.

Fru Andersson: Hm, hm. Han ä hövlig mot pigorna. Arma fru Olsson. Dä brukade också Algot vara, men jag var vaken, jag. Och han har aldrig en enda gång ännu gett henne en uppsträckning?

Fru Olsson: Nej. Det har inte funnits någon anledning.

Fru Andersson: Jasa, inte dä. Men när en karl inte kan hitta på en anledning att skälla upp en piga, dä ä det inte rätt ställt. Lita på det.

Fru Olsson: Varför skulle han just behöva hålla sig till en piga?

Fru Andersson: Se upp, säger jag än en gång, men jag säger inte mer. — — — De va vådligt gott kaffe dä här. Har fru Olsson bakat de har korna själv?

Fru Olsson: Men fru Andersson tror väl aldrig att min man skulle understå sig.

Fru Andersson: Kära lilla fru Olsson, jag tror ingenting. Jag har ju inte sagt någonting. Jag gör bara mina reflektioner för se jag känner karlarna jag, och pigorna med. — — — Brukar han gå ut i köket, fruns man?

Fru Olsson: I morse var han där å hämta en gaffel.

Fru Andersson: Hm, hm, såå. En gaffel? De va betänkligt. Tycker inte fru Olsson att han kunnat ringa på flickan och sagt till om gaffeln?

Fru Olsson: Joo, de hade nog gått.

Fru Andersson: Se där, de där. Var han länge i köket?

Fru Olsson: Åja, när jag tänker efter så — — —

Fru Andersson: Han hande kanske håret i oordning när han kom tillbaka...? Men dä va sannt, han hade inte någe här. Var frun ute i köket sen?

Fru Olsson: Ja.

Fru Andersson: Va gjorde pigan då?

Fru Olsson: Hon satt vid fönstret och malade kaffe och sjöng.

Fru Andersson: Jaså, hon sjöng? De va naturligtvis för att dölja någon slags förlägenhet, som hon sjöng. Pigor bruka alltid sjunga när de vilja dölja någon slags förlägenhet, och i synnerhet när de haft något för sig med en karl.

Fru Olsson: Milde gud! Tänk — —

Fru Andersson: Bli inte ängslig lilla fru Olsson! Kanske Olsson är olik alla andra karlar. Skulle frun få se eller höra någonting misstänkt, så kör iväg Stina med det samma, det är mitt råd. Men tyst, någon kommer! De ä fruns man. Då ska jag gå. Tack, tack fru Olsson lilla. Tack så mycket. Ja tar ett par papperkakor med mig på vägen.

Fru Olsson: Var så god! Tack så rysligt mycket för titten. Titta in en annan gång ingen. Adjö! Adjö!

(Fru Andersson gar ut. Om ett par ögonblick kommer herr Olsson in.)

Olsson: Du har haft besök av den där slammer-tackan igen. Vad hade hon för trevligt att förkunna?

Frun: Hon har reda på bra mycket, hon.

Olsson: Åja, men hon säger också mycket som hon inte vet.

Frun: Nog var det bra att hon kom innan det kanske hunnit bli det ena spetaklet värre än det andra.

Olsson: Sådana harpor borde allt skickas dit där ingen sol och måne skiner. Nej, hon skulle vara inburad där själva pepparn växer.

Fru Olsson: Du är förstas lik alla andra karlar. Du har förvänt synen på mej. Tänk om det fått gå ännu längre. Jag har trott att Stina är en hederlig flicka, men fru Andersson hade nog kläm på annat hon. (Börja gråta). Det var för väl om jag ändå i tid fick ögonen öppnade.

Olsson: Min allra raraste älskling, vad står nu på?

Fru Olsson: Jag ä nog inte längre någon raraste älskling för dig. Inte någon sötnos och ängel heller. Oj, oj, oj, vad jag är olycklig. (Gråtande, kastande sig på en stol). Buuuh!

Olsson: Du kan väl i herrans namn förklara, vad du menar.

Fru Olsson: Vad jag menar! (Reser sig upp och fattar humör). Jag såg väl i morse. Skyllde du inte på att du skulle gå in i köket efter en gaffel. Inga hederliga karlar gå in i köket för en sån struntsak. Du hade kunnat ringa på Stina. Annars hade jag kunnat gå efter gaffeln åt dig. Nu börjar jag nog förstå galenskaperna. Skyll inte på någon gaffel nästa gång du — —.

Olsson (avbrytande): Har jag befattat mig med Stina?

Fru Olsson: När en karl gärna gå in i köket, ä de allt mycket betänkligt. Du talar ju alltid vänligt till Stina. Du grälar aldrig på henne, och när en karl inte kan finna anledning att gräla på en piga, då ä de allt nänting. Du har sagt att hon var en solstråle. Sen kommer sötnos och ängel, sen kittling under hakan och sen mycket, mycket mer.

Olsson: Vad i alla mina dar är åt dig? Stina måtte väl inte bära sig oskickligt åt? Det är väl den där slynan Andersson som har satt upp dig. Jag skulle gärna vilja tala några ord med henne.

Fru Olsson: Försök inte att slingra dig undan. Jag ser väl på dig att du är kär i Stina. Annars säge du inte så ilsk ut.

Olsson: Skulle jag ha maskopi med Stina? En så hederlig flicka. Vad du är dum!

Fru Andersson (kommer in): Åh, se god dag, herr Olsson, jag skulle hälsa så mycket från gubben min. Jag glömde väskan på stolen här nyss. (Går och tar väskan). Det är så roligt att titta in i en gård där folket är glada och kära i varam. Vad fru Olsson borde känna sig lycklig som fick en så beskedlig

gubbe. Det är inte i var gård folket har dä så bra. Algot och jag var väl lyckliga en tid vi också, men dä ä så omskiftligt här i världen.

Olsson: Varför har det slagit om nu då?

Fru Andersson: Jo, se du de här karlarna, dom ä så besynnerliga ibland. Dom förstår sej inte på oss fruntimmer, och när en får en te gubbe som — — —. Ja jag säger inte mer. Dä va förstås pigornas fel alltihop.

Fru Olsson: Såg fru Andersson någonting nån gång.

Fru Andersson: Såg — — —? Nej gud bevars. Jag fick väl inte ha den höga äran må tro. Pigorna ä allt ett jädrans folk, som vår herre borde se upp med.

Olsson: Nå, vad har fru Andersson för orsak, att spela upp min gumma, och inbilla henne att det inte står rätt till här hos oss? Vi ha varit lyckliga tills nu, men nu — — —.

Fru Andersson (avbrytande): Nu skall inte herr Olsson vara oresonlig. Har jag sagt någonting försmädligt om honom? Hade man en sån hederskarl till gubbe, så sluppe man allt ha klena tankar. Bevare mej från att säga nånting klent om andras karlar, Var och en har nog av sitt — — —. Jag har mycket å göra hemma, så nu får jag allt gå hem i rykande rippet. (Låtsar gå, vänd till fru Olsson): Jag hoppas att fru Olsson inte missförstå mej, för se reelare karl än Olsson finns inte på guds gröna jord. (Låtsar gå igen).

Olsson (motar in henne): Nu får allt fru Andersson göra rede för vad hon sagt. Jag ser och hör väl att ni sagt nånting om mej. (Vänd till sin fru). Är dä inte sannt dä?

Fru Olsson: Hon har bett mej att se upp med hur det kan vara med dig och Stina, mer har hon inte sagt.

Olsson: Vad har fru Andersson för orsak till det, då?

Fru Andersson: Jag, har väl inte sett och hört nånting, ingalunda; fru Olsson missförstår mej troligen.

Olsson: Är det rim och reson att ställa till ett sånt uppträdé bara av illvilja och bladdersjuka. Jag tycker att fru Andersson borde veta hut och inte gå så här i gårdarna och ställa till oreda. Jag säger än en gång, har frun inte sett eller hört nånting miss-tänkt då skall jag be att frun tar sig bättre i akt härnäst. (Elakt). Ni fruntimmer kunde nog göra bättre nytta här i världen, om ni inte sade mera än ni stode till svars med. Är det nu så att det blir osämja emellan mor och mig, är det ju helt och hållet fruns fel. Ni säger att ni ingenting sagt, nå, varför ser då mor här så olycklig ut? Varför skall frun göra antydningar utan orsak? Förklara er!

Fru Andersson: Jag mente ju inte något illa.

Fru Olsson: När allt kommer omkring, kanske du (vänd till Olsson) är oskyldig helt och hållet.

Olsson: Jag har väl inte något ont gjort i det fallet.

Fru Olsson: Då får du allt (fattar honom om livet) vara snäll och förlåta mig för att jag tänkte något sådant om dig. Jag borde väl ha förstätt att allt var gyckel.

Olsson: Emellertid få vi be om att slippa fruns sällskap vidare. Kom inte och gör sig till en annan gång, för då vet jag inte vad jag gör. (Öppnar dörren åt fru Andersson som lommar av). Låt hädanefter inga bladder ställa till någon oreda här i huset, för se mig kan du fullt lita på, det tänkte jag att du visste förut.

Fru Olsson: Tänk vad en skvallertacka kan ställa till. Förlåt mig om du kan.

Olsson: Gärna söta du.

Fru Olsson: Då skall jag lova att aldrig lyssna till käringpladder mera.

(Ridån faller).

